

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

La vitola de Satué

Aquella cosa que hi ha a la pàgina del costat, que sembla el tros del capçal d'un llit estil *remordimiento* i que fa com de marc de la foto de qui firma aquesta secció, m'han dit que és una vitola. I les *vitoles* són aquells anells que porten els *puros* de marca. Són coses d'**Enric Satué**, la persona que ha camuflat el caos d'aquest parell de pàgines —i de les de davant i darrere— amb un resultat tan satisfactori. I m'han explicat que això és modern, atrevit. I que té moltes implicacions

amb el nom de la secció. I així deu ser, si Satué ho ha vist així.

El problema és que la *vitola* l'he de dur jo. La meua incredulitat agrària m'hauria impulsat al sarcasme, si no fóra perquè, certa nit al Nick Havanna de Barcelona, vaig conèixer Satué i em va causar una impressió formidable. Si he de dur la *vitola amb dignitat i amb ofici*, en nom de la modernitat, algun dret de dissidència se m'haurà de consentir. I això volia consignar. Me'n deus una, Enriquito.

Agramunt o l'ardor

El neodiputat del PP per la circumscriptió de València, ex-president de la Confederació Empresarial Valenciana i aspirant impacient a la presidència de la Generalitat valenciana, **Pedro Agramunt**, ha enviat un escrit al delegat del Govern, **Eugeni Burriel**, per tal de recriminar-li la «inhibició» davant de la «il·legalitat» que implica la recepció de TV3 al País Valencià. Hi afegeix que la resolució del problema passa pels principis de màxima capacitat d'elecció per part dels televidents i per l'estricta igualtat entre TVV i TV3. I diu més encara: que això representa la modificació de les Lleis d'ordenació de les telecomunicacions i del tercer canal, com també la «cessió per part de la Generalitat catalana d'un dels seus dos canals», a fi que TVV pugui arribar a Catalunya.

Deixant de banda que si es produeix la modificació de la llei, les renúncies es fan innecessàries, Agramunt, o qui siga —i pot ser el seu assessor **Iñaki Zaragüeta**—, ha realitzat una radiografia de molta definició sobre les lesions i les contradiccions del PP valencià. El

PP d'Agramunt, amb aquest paper, ja ha començat les estratègies autonòmiques i municipals. En principi, els recents resultats electorals imposen maniobres amb tendència a recuperar el vot anticatalanista, el patrimoni de **González Lizondo**, i la supressió de TV3 n'és un excel·lent reclam —tan excel·lent que ni UV l'ha pensat—. Però simultàniament, la sensació de nova dreta —de dreta *virgo intacta*— que pretén infondre Agramunt exigeix un comportament europeu, amb solucions, sobre el cas TV3. I alhora han de defensar emfàticament l'aplicació de les legalitats perquè han de demostrar-se suficients i segurs de governar. L'operació és tan ambiciosa i tan complicada que reclama alguna classe de reconeixement públic.

Si Agramunt s'ha proposat rearticlar la dreta valenciana a base de proclamar-se més *blaver* que Lizondo, val més que ho deixe córrer, que aquest PP, amb totes les sensibilitats, reformes i *performances* que vulga, fa la mateixa cara que AP. I la mateixa olor.

Cançó trista del passeig de Pujades

El comissari general de seguretat, responsable dels mossos d'esquadra, **Francesc Gordo**, ha presentat la dimissió. I en l'actitud l'acompanya el teòric de la policia, **Jaume Corbet**. Alguna cosa deu passar en aquella institució perquè un històric dirigent de CiU i un erudit en el tema de la seguretat se n'hagen anat a casa. No són els primers que arriben a aquesta conclusió: igual va fer **Miquel Sellarés** —¿o va ser destituït?—, i segurament la mala memòria me n'oculta algun altre que em sabrà dispensar. Desconec si el detonant és el conseller de governació, **Josep Gomis**, un home que en el seu dia va ser partidari fervent del Movimiento; fins al punt que alguns encara el recorden amb la indumentària normativa el dia que va morir el general.

La cosa és que després de deu anys d'estatut, els mossos d'esquadra són poca cosa més que porters d'entitats oficials, a canvi d'unes 150.000 pessetes per tan nobles honoraris. Com a molt, atonyinen algun xoriço d'escassa consistència. El president **Jordi Pujol**, vistos els resultats, fa la impressió que ha perdut una oportunitat històrica per a crear un cos de seguretat democràtic, civil i diferent. I aquest fracàs, amb tota probabilitat, pren fonament en la falta de voluntat política per traure a la superfície un model nacional —d'estat— de policia autònoma com la que, amb totes les objeccions que el cas demane, ja comença a funcionar a Euskadi.

El desànim que es viu al passeig de Pujades, on hi ha la central, no solament afecta els que tenen per missió teòrica tirar endavant el projecte, sinó també els mateixos agents de seguretat, molts dels quals, davant la ineficàcia del cos, prefereixen fer de guardajurats en qualsevol empresa de seguretat. Això és greu i s'hauria de repensar, perquè si els mossos d'esquadra només serveixen per al que fan, val més invertir-ho en altres necessitats.

